

ENTREVISTA A RAFAEL RIBÓ, PRESIDENT DE LA FEDERACIÓ INICIATIVA PER CATALUNYA

«Cal confederar les esquerres autonòmiques»

Rafael Ribó no és un d'aquells polítics que es deixin veure només en dies de campanya electoral. És un hiperactiu de la política. Incansable, el plenari d'octubre d'Iniciativa i l'euroesquerra li fan oblidar l'agost i una setmana de vacances a la Cerdanya.

J. M. Pasqual

Darrere l'afer de les primes úniques s'amaga algun tipus de persecució contra La Caixa?

—No. No hi crec en una persecució monogràfica a La Caixa.

—¿Què pensa de la possible fusió La Caixa-Caixa de Barcelona?

—Seria bo que hi hagués una entitat més potent, sempre que es donessin unes condicions elementals: respectar tots els llocs de treball actuals, que l'operació servís per a potenciar un tipus d'inversió autòctona, i que no fos una tapadora per a problemes en alguna de les dues entitats.

—¿Quina valoració definitiva ha fet dels resultats de les europees?

—Ha quedat subratllada una vella tesi que nosaltres estimem moltíssim: cal superar les famílies clàssiques per a anar a trobar-nos els que coincidim en uns mateixos plantejaments.

—A l'estat...

—El més significatiu és l'abstenció, un defecte gravíssim de desconexió entre el sistema i el carrer i que porta a irracionalitats com el cas de Ruiz Mateos o la no-presència dels verds entre les grans opcions polítiques.

—¿Com jutja que li va anar al PSOE?

—Malgrat haver perdut ja quatre milions de votants, aguanta. Però s'ha instal·lat en un sistema poc participatiu.

—¿Es pot dir obertament que el 14-D no el va afectar?

—Diria que directament el PSOE no n'ha sortit afectat, a més, sembla com si hagués aconseguit parcialment instal·lar la tesi que només hi ha una política, la que fan ells, i que els únics que la poden fer són ells.

—¿A Catalunya? ¿Al País Valencià? ¿A les Balears?

—Els dos grans partits han anat a la baixa i nosaltres, a part de Ruiz Mateos, som l'única opció que a Catalunya hem pujat percentualment.

Curiosa la davallada que a Catalunya té Esquerra Republicana i Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra (Esquerra dels Pobles). A Catalunya, des d'una perspectiva d'esquerres, la lliçó és que la via Iniciativa queda confirmada com un camí. Al País Valencià i les Illes, la lliçó encara és més clara: si Esquerra dels Pobles i Esquerra Unida se sumessin, serien la tercera força política, fins i tot superarien amb escreix barreres com les del 5 per cent en el cas de les eleccions autonòmiques, al País Valencià. Per tant, les conclusions sembla que serien fàcils de fer. Caldria una articulació confederal de les esquerres autonòmiques a nivell d'estat. És la meua vella tesi.

—¿Les passades europees van ser la darrera ocasió en què s'enfrontaven els perifèrics i vostès?

—Tant de bo. El que sí que puc dir és que Iniciativa per Catalunya era l'última vegada que es presentava per separat. Espero que en el plenari que Iniciativa farà a la tardor hi haurà ampli consens en la idea que mai més Iniciativa vagi dispersa.

—¿El plenari de tardor d'Iniciativa per Catalunya tindrà el valor d'un Congrés?

—El plenari tancarà una etapa i n'obrirà una altra. Tancarà l'etapa de la coalició. Però ara s'ha d'obrir una etapa de Federació real i, al costat dels partits, ha d'haver-hi altres subjectes, i els homes i dones que s'adhereixin a Iniciativa han de ser iguals siguin o no militants. Iguals a l'hora de decidir, d'elegir els òrgans de govern de prendre grans decisions, de triar candidats...

—¿I quin paper li quedarà per jugar al PSUC?

—El PSUC ha d'assumir el seu paper de partit. Però ja no amb un sentit de marcar l'orientació del projecte, sinó de subsumir-se dins del projecte.

—Sense deixar les polítiques de partit. ¿Al País Valencià, com valora la doble manera d'entendre la relació entre UPV i Esquerra Unida?

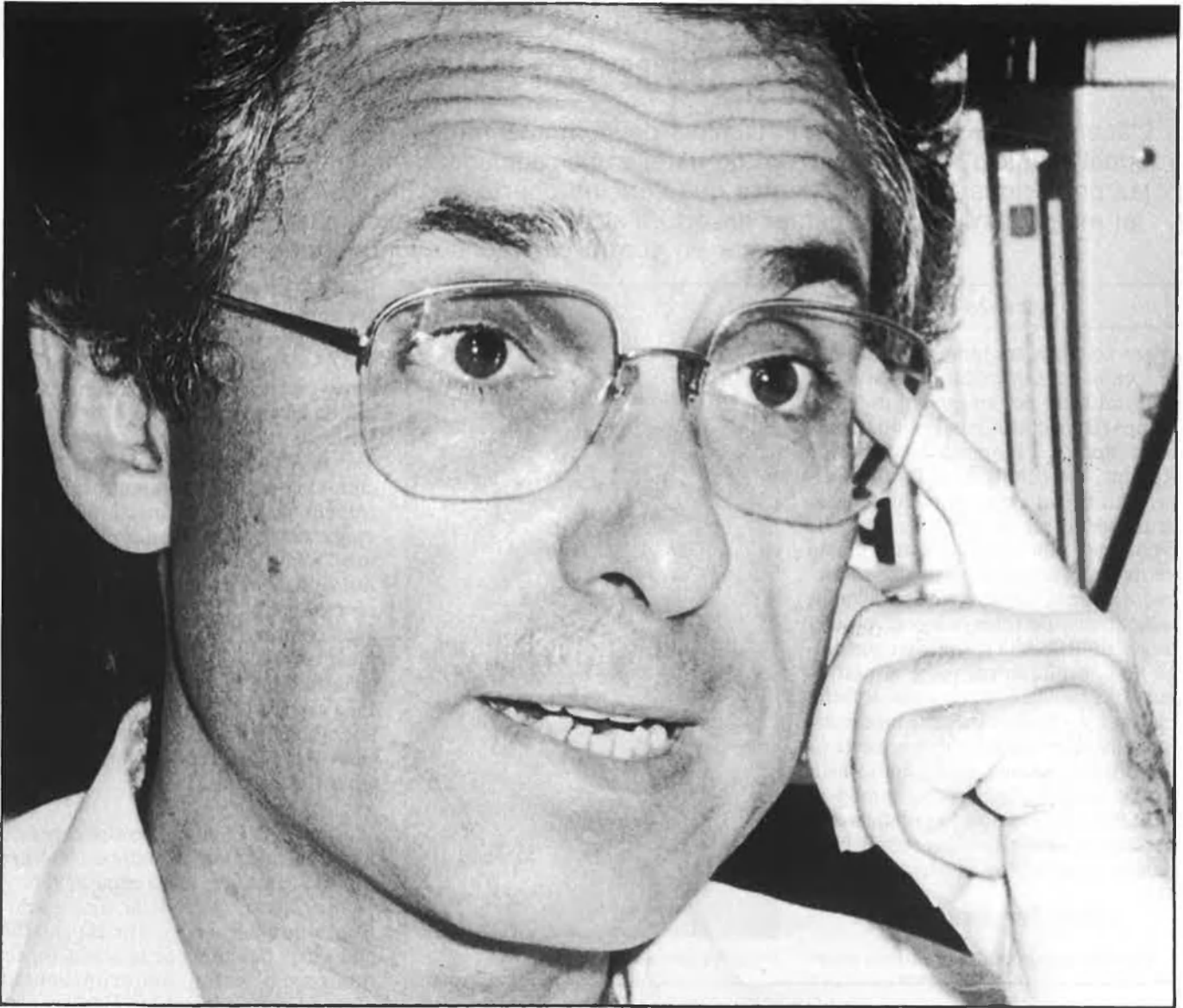
—Sé que es van separar en el grup autonòmic, però crec que l'experiència en les europees hauria d'estimular-los a plantejar ponts de treball conjunt. Jo voldria veure Esquerra Unida i la UPV agafant junts la bandera de la defensa de la Televisió Valenciana en la pròpia llengua. Sense cap dubte. I a mi m'estan sorprenent alguns dubtes al respecte. Per totes dues parts.

—¿Esquerra Republicana també es disputa la correlació amb l'espai que ocupa la UPV?

—És una altra estratègia. Esquerra Republicana, per exemple, ha creat una secció a Mallorca i això ha portat un gran rebuig per part de les forces autòctones. Amb tota la modèstia he de dir que aquí hi ha un error per part d'Esquerra Republicana, de voler posar el carro abans dels bous, com sigui. Amb el meu respecte, però crec més en aquesta confluència confederal entre nosaltres, que no anar muntant petits xiringuitos en els altres àmbits.

—¿Farà alguna nova oferta a Esquerra Republicana perquè entri a Iniciativa?

—Iniciativa no ha fet mai una oferta explícita a Esquerra Republicana. Va ser Esquerra que va demanar entrar a Iniciativa dos mesos abans de les eleccions autonòmiques passades. A la tardor propera, Iniciativa farà una proposta unitària molt oberta, amb molt de respecte pel que es derivi del Congrés d'Esquerra Republicana, que serà abans del plenari. No té sentit avui que en moltes comarques de Catalunya no treballem junts, quan estem coin-

DOMÈNEC UMBERT

«No crec en una persecució monogràfica a la Caixa».

cidint en un 95 per cent del programa de treball.

—*¿I què és l'euroesquerra?*

—És el gran repte de les esquerres. Per sobre les velles divisions que arranquen dels anys vint i tenint en compte que han aparegut nous fenòmens de les esquerres, fem àmbits de confluència, sigui un grup parlamentari, sigui un fòrum de debat, d'aquella gent que estem per una Europa social, per una Europa política. Aquí és on es pot trobar la relació.

—*Dues preguntes de tema internacional: ¿Xina?*

—Un desastre. Una gran potència, un procés complex, difícil, però esperançador; un gran ressorgir d'energies favorables a una més gran democràcia i, per tant, més socialisme, però la resposta vella, eixarxada i rebutjable des de tots els punts de vista de la massacre, de la violència, de la repressió, del stalinisme, sota unes banderes que són

radicalment les contràries de les que a mi em belluguen a fer política.

—*¿Grècia? La dreta pacta amb els comunistes. ¿Què passa?*

—Un país que havia arribat a uns graus molt forts de podriment i de corrupció, i una coincidència amb un objectiu que crec que és comú a tot demòcrata: netegem, i després tornem a demanar al poble que elegeixi.

—*Tornem a temes més pròxims. La negociació govern espanyol-presos de Terra Lliure*

—Si es tracta de solucionar problemes personals en un marc de mesures polítiques d'enfortiment de l'autogovern i, per tant, tancar qualsevol espai, que ja és mínim, al terrorisme, a Catalunya, em sembla positiu. Si es tracta de buscar símls amb el País Basc, de través i taules de negociació, és un greu error. És donar major dimensió a un fenomen que té una dimensió nímia. I a més hi ha una gratuïtat de re-

cerca de protagonismes, de les administracions, o d'un grup parlamentari, o d'algun diputat.

—*¿Què pensa del Parc Bush?*

—Dues administracions que perden el cul perquè arribi l'americà, sigui la central, sigui l'autonòmica, és l'escàndol. I ofertes sobrevalorades de contrapartides, especialment en la part especulativa d'inversió immobiliària... Més greu que no puc dir.

—*¿Hotels de Barcelona?*

—Em sembla una llàstima que el debat sobre Barcelona s'hagi de centrar en els hotels de cinc estrelles. Crec que hi havia més possibilitats que en un mercat capitalista fos la iniciativa privada la que prengué més cartes en l'afer. I per descomptat, radical oposició com hem fet i hem aconseguit, que ningú pretengués buscar especulació o canvis substancials de la planificació urbanística. □